

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 lutego 2013 r.,
sprawy **M. L.**
skazanego z art. 200 § 1 kk i inne kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 12 czerwca 2012 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 19 grudnia 2011 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację obrońcy skazanego M. L. jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża skazanego M.L. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L., wyrokiem z dnia 12 czerwca 2012 r., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 19 grudnia 2011 r., którym M. L. skazany został także za czyn zakwalifikowany z art.208 kk, w ten sposób, że zmienił opis czynu przypisanego temu oskarżonemu w pkt I wyroku Sądu Rejonowego, który zakwalifikował z art. 200 § 1 kk, przyjmując ten przepis za podstawę prawną wymierzonej przez Sąd Rejonowy kary pozbawienia wolności, natomiast w pozostałej części wyrok Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca i, „zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to”: 1) „art. 433 § 1 i 2 w

zw. z art. 4, 5§ 2, 7, 167, 410, 424§ 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 457 § 3 i 458 kpk polegającą na nierozważeniu wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym obrońcy oskarżonego”, 2) „art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk w zw. z art. 433 § 2, 457 § 3 i 458 kpk poprzez konstrukcję uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, która nie wskazuje przekonujących powodów, jakimi kierował się Sąd odwoławczy wydając zaskarżone orzeczenie”, 3) „art. 440 w zw. z art. 366 § 1, 433 § 1 457 § 3 i 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez zaniechanie przeprowadzenia wszechstronnej kontroli zaskarżonego orzeczenia Sądu Rejonowego (niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów) w aspekcie braku zawarcia przez Sąd Rejonowy w wyroku skazującym dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu”, 4) „art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez brak zawarcia w zaskarżonym wyroku skazującym dokładnego określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz na konstrukcji opisu czynu, która stoi w sprzeczności z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku”, 5) „art. 434 § 1 i 455 kpk polegającą na wydaniu orzeczenia reformatoryjnego na niekorzyść oskarżonego w sytuacji braku wniesienia na jego niekorzyść środka odwoławczego, jak również braku podstaw formalnych do wydania takiego rozstrzygnięcia, co skutkowało naruszeniem zakazu pogarszania sytuacji oskarżonego w wyniku środka odwoławczego na jego korzyść i wadliwym zastosowaniem art. 455 kpk”, wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w L., w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. L. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

Bez wątplenia, sprawa ta była dowodowo trudna, w sytuacji, gdy zmienne i mało stanowcze były zeznania małoletniej pokrzywdzonej i wyjaśnienia podejrzanego a potem oskarżonego, który, w zasadzie, przyznawał się także do popełnienia czynu ostatecznie zakwalifikowanego z art. 200 § 1 kk. Dotyczyło to również zachowania stanowiącego „obcowanie płciowe” z małoletnią, ustalonego na podstawie stwierdzonych na ciele sprawcy śladów biologicznych i w oparciu o opinię biegłego.

Z tych trudności zdawały sobie sprawę Sądy obu instancji, co znalazło wyraz w uzasadnieniach ich orzeczeń, w których rozważona została i oceniona w sposób prawidłowy wartość procesowa wszystkich przeprowadzonych dowodów. Było to, z całą pewnością, również udziałem Sąd Okręgowy, który w uzasadnieniu swego orzeczenia przedstawił pełną argumentację przemawiającą za sformułowaną oceną poszczególnych dowodów, co także dotyczyło dowodu z opinii biegłego z zakresu badań genetycznych. Uzasadnienie to spełnia wymogi określone w art. 457 § 3 kpk, a więc, w żadnym wypadku nie można mówić o naruszeniu przez Sąd odwoławczy przepisów wskazanych w punkcie 1) i punkcie 2) kasacji. Nie doszło również do naruszenia, także przez Sąd Okręgowy, przepisu art. 5 § 2 kpk, gdyż w sytuacji dowodowej tej sprawy nie zaistniały wątpliwości, do których mogłaby mieć zastosowanie reguła określona w tym przepisie.

Sąd Okręgowy, także w tej sprawie, dokonał wszechstronnej kontroli instancyjnej, również ponad zarzuty apelacji, o czym jednoznacznie świadczy to, że zmienił wyrok Sądu Rejonowego, dostrzegając obrazę prawa, której nie zauważył obrońca. Z całą pewnością, o czym świadczy jednoznacznie treść uzasadnienia Sądu odwoławczego, nie doszło do naruszenia przez ten Sąd przepisu art. 440 kpk (punkt 3 i 4 kasacji), również jeżeli chodzi o poprawność opisu czynu przypisanego skazanemu. Zachowanie określone przez Sąd Okręgowy w orzeczeniu tego Sądu wypełnia ustawowe znamiona przestępstwa określonego w art. 200 § 1 kk i pozostaje w pełnej zgodności z uzasadnieniem tego orzeczenia.

Nie doszło również do naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisów art. 434 § 1 kpk i art. 455 kpk, gdyż Sąd ten, zmieniając opis tego samego historycznie czynu nie orzekł na niekorzyść skazanego, a przyjmując jego kwalifikację tylko z art. 200 § 1 kk nie czynił tego na podstawie art. 455 kpk, który w tym wypadku nie mógł mieć w ogóle zastosowania.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.